

THEMA: PLEKJE

- 4 – Een andere plek
- 5 – Spaanse Aak
- 5 – Milly-la-Forêt
- 6 – De kracht van de plek
- 6 – Mijn plekje
- 7 – Mijn plekje
- 7 – Texel
- 8 – Mijn favoriete plek
- 8 – Plekje
- 9 – Nieuwe gemeenteleden
- 11 – Uit de kerkenraad
- 12 – Agenda zomer 2025
- 13 – Column: Droomplek
- 14 – Collectiebestemmingen
- 16 – Kerkdiensten

“De vogel boven de deur
naar het pleintje”

De vogel aan de achtergevel van de Singelkerk

Door Peter ter Veer

In een in de monografie over Couzijn gepubliceerde gesprek tussen de beeldhouwer en Willem Sandberg, oud-directeur van het Stedelijk Museum, antwoordt Couzijn op de vraag: ‘Maar je hebt toch wel eens een opdracht, die door de ene geweigerd werd, voor iets anders kunnen gebruiken’: [...]. Ik heb wel eens iets voor een luchtvaartmaatschappij gemaakt dat later op een kerk terechtgekomen is’. En dan heeft Couzijn het, mirabile dictu, over het afgewezen Plesman-ontwerp dat nu de gevel van de Singelkerk siert.

Maar dat is niet de plek waar het beeld in eerste instantie terechtkomt. Immers, in 1956 wordt op een zeer herfstige, onweersvolle avond aan de Burgemeester Rendorpstraat in Slotermeer, sinds meer dan vijftig jaar een nieuwe Doopsgezinde kerk in Amsterdam geopend, De Olijftak.

Lees verder op pagina 2

“Hoe kwam dit werk op deze plaats?”

“Het bordje naast de deur”

ds Henk Bremer (1916-1992)
uit: portrettengalerij,
DG Groningen (1946-1949)

Architect is Karel Sijmons, die vooral bekendheid geniet als architect van protestantse kerken. De Olijftak is een mooi voorbeeld van kerkenbouw uit de naoorlogse wederopbouwperiode, met abstracte glas-in-loodramen van Friso ten Holt.

Uit het gesprek tussen Sandberg en Couzijn wordt meer duidelijk. Hoewel de beeldhouwer spreekt over een niet bij naam genoemde dominee die zijn atelier bezoekt, moet aangenomen worden dat hij doelt op ds Henk Bremer (1916-1992), voorganger in De Olijftak. Die is blijkbaar op zoek naar een beeld voor zijn kerk, want hij vraagt Couzijn een beeld te maken van Johannes de Doper. Die voelt er weinig voor, maar geeft vakbroederlijk namen door van collegae die voor die opdracht in aanmerking zouden kunnen komen. Maar Bremer wil klaarblijkelijk toch iets van Couzijn: hij komt terug en zegt tegen hem dat hij in diens atelier een beeld heeft zien staan dat misschien ook wel voldoet. Hij doelt op het Plesman-ontwerp. 'Maar', werpt Couzijn tegen, 'dat heb ik gemaakt voor een vliegveld' (sic). Bremer, die zich duidelijk niet met een kluitje in het riet wenst te laten sturen, riposteert: 'Maar wwat hindert dat nu?' Lang verhaal kort: Bremer roept de kerkenraad bijeen – die moet immers ook goedkeuren – en Couzijn laat de leden in zijn atelier alleen achter. Couzijn vertelt: 'Toen ik na een half

uur terugkwam zei een van de leden van de kerkenraad: "Nu, mijnheer Couzijn, u hebt het gewonnen. Maar ik wil er toch iets van zeggen. Dit beeld, dat nu op onze kerk komt, vind ik eigenlijk meer geschikt voor een vliegveld". En hij wist niet dat het voor een vliegveld gemaakt was, de dominee had het hem niet verteld. Een ander zei: "Ja, wat mij eraan hindert is, dat ik een beetje het gevoel heb dat het vuur gaat spuwen". Daar had ik geen antwoord op, maar de dominee wel. Hij zei: "Ja, de Heilige Geest doopt ook met vuur".'

In het gesprek met Sandberg spreekt Couzijn met veel lof over Henk Bremer. Hij vond het een van de verrassendste mensen die hij ooit was tegengekomen. Bremer had gezegd: 'Een beeld heeft een goddelijk element en het is altijd twijfelachtig of het aan zijn bestemming zal voldoen, ook als het er speciaal voor gemaakt is. [...]. Elke kunstenaar heeft zekere aspecten die in zijn werk naar voren komen, en het aspect dat hierin zit, kan ik best op een kerk zetten; misschien kan een ander het best op een vliegveld zetten, maar ik zie niet in dat het een het ander hoeft te schaden'. En zo wordt het beeld in 1958 aan de kopgevel van de Olijftak geplaatst en onthuld en komt het daarmee in Doopsgezinde kringen.

De Olijftak wordt vervolgens van 1969 tot 1993 een gereformeerde kerk, waarop jaren van leegstand volgen.

Vandaag de dag is er de Marokkaanse moskee El-Hijra gevestigd. 'Het Dopers wandelboek' van De Jong en Pennings vermeldt dat Couzijns beeld in 1996 naar de Singelkerk is overgebracht.

Hoe het ook zij: dat men op mooie dagen na afloop van de dienst een kopje koffie kan drinken onder een sculptuur van een van Nederlands belangwekkendste beeldhouwers, is toch te danken aan twee mensen: Wessel Couzijn en een ruimdenkende dominee.

De vogel was dus oorspronkelijk bedoeld als monument voor Albert Plesman.

Op 31 december 1953 overlijdt dr. Albert Plesman (geb. 1889) eerste president-directeur van de in 1919 opgerichte KLM. Het algemene gevoel is dat er voor hem een monument moet worden opgericht. Daartoe wordt een comité 'Nationaal Monument Albert Plesman' in het leven geroepen dat in april 1954 – in samenwerking met de Nederlandse Kring van Beeldhouwers – vier gerenommeerde Nederlandse beeldhouwers aanzoekt een ontwerp in te dienen voor een beeld ter nagedachtenis aan de KLM-oprichter. Het gaat om: Han Richters, John Raedecker, Albert Termote en Wessel Couzijn. Ondertussen roept minister-president Drees via de toen nog twee (sic) radiozenders alle Nederlanders op financieel bij te dragen aan de totstandkoming daarvan.

Het beeld in 1958 aan de kopgevel van de Olijftak.

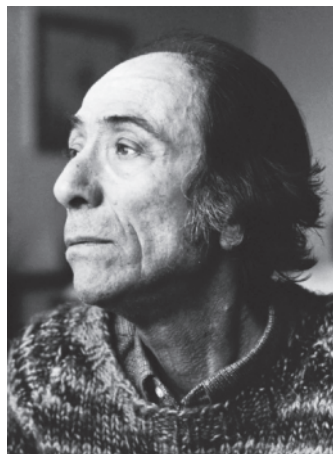

Foto: Koen Suyk

Wessel Couzijn (1980)

Wessel Couzijn (1912-1984) volgt zijn opleiding aan de Amsterdamse Rijksakademie van 1933 tot 1937 waar hij onder de vermaarde prof. Jan Bronner studeert. Hij sluit zijn studie af met de gouden Prix de Rome. Zijn joodse achtergrond dwingt hem de oorlogsjaren door te brengen in New York, waar hij behalve Ossip Zadkine en Jacques Lipchitz ook de beeldhouwster Pearl Perlmutter ontmoet, met wie hij trouwt. Na de oorlog, terug in Nederland, maakt Couzijn nog enkele beelden in de door Bronner zo gepropageerde techniek van de 'taille directe', het direct hakken in steen. De kleine beelden van alledaagse situaties of dingen (Cafe-scène, 1947; Badstoel, 1948) kondigen een zekere verandering in zijn beeldtaal aan: hij laat steeds meer details weg uit zijn beelden, geeft zijn figuren geheel eigen

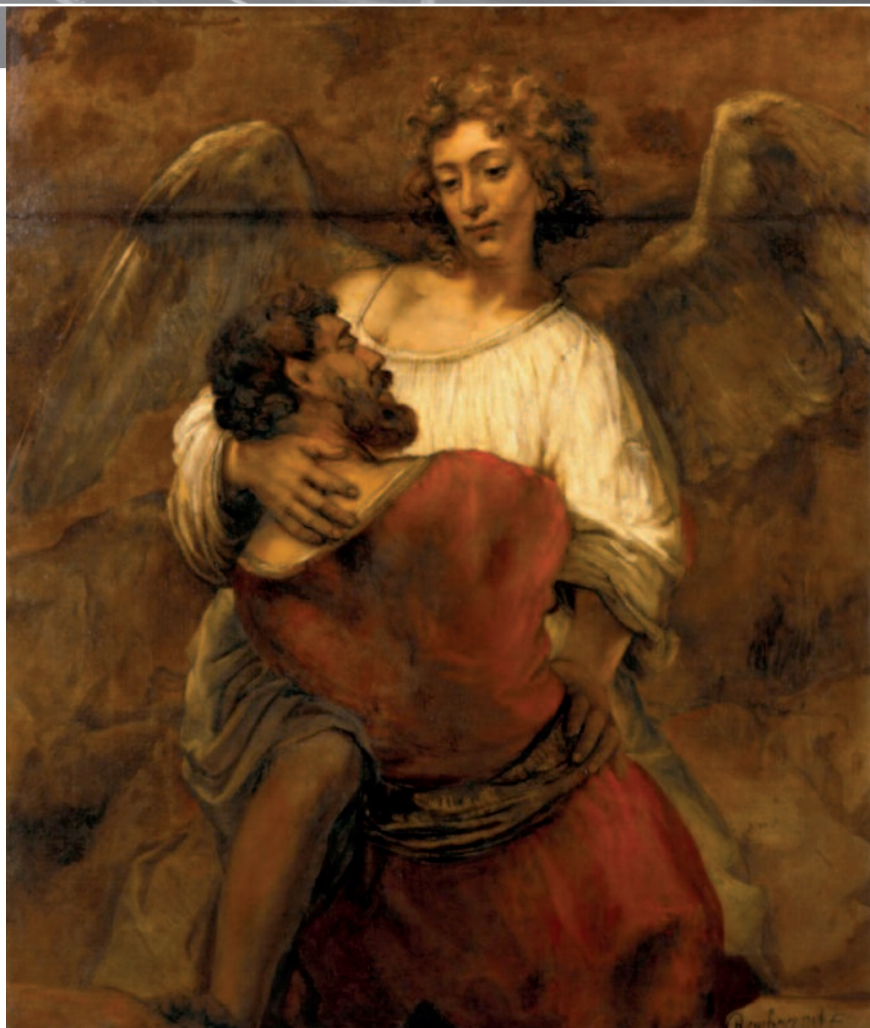
proporties en laat ruimte toe in het beeld. Al tijdens zijn lessen in de jaren dertig had Bronner de eerste voor- tekenen van een verandering in Couzijns werk waargenomen en zich verontrust uitgelaten over de toenemende beweeglijkheid in diens beelden. Het had hem de opmerking ontlokt: 'Jongen, jongen wat worden we barok'.

Die ontwikkeling in het werk van Couzijn staat in de naoorlogse jaren niet op zichzelf. Het is in deze periode dat steeds meer kunstenaars kiezen voor een nieuwe, meer experimentele beeldtaal. De invloed van Zadkine is daarbij niet te onderschatten. Dat leidt binnen de Nederlandse Kring van Beeldhouwers (NKB) tot een richtingenstrijd tussen de 'figuratieve jongens' en de 'modernisten'. In 1962 zegt Couzijn zijn lidmaatschap van de NKB op. Internationale bekendheid krijgt hij met zijn beeld 'Corporate Entity' (1963) voor Unilever, dat nog steeds te zien is op het Rotterdamse Weena. Het betreft Nederlands grootste bronsplastiek.

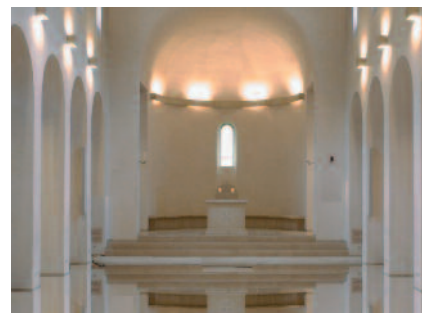
Met de keuze voor Couzijn neemt het comité 'Nationaal Monument voor Albert Plesman' een risico. Of diens artistieke gerichtheid de reden is waarom zijn ontwerp 'Vliegend/Vogel' de eindronde niet haalt, weet ik niet. De feitelijke gang van zaken rond de totstandkoming van het Plesman-monument zou een uitgebreidere studie waard zijn.

Het beeld op z'n huidige plek aan de achtergevel van de Singelkerk

Rembrandt,
Jacob worstelend
met de engel

Mariakapel, OLVG-ziekenhuis

Een andere plek

Door Thijs van Hoogstraten

Toen het over dit nummer van idA ging, en het thema daarvan, kwam ook meteen een andere gedachte bij mij op. Want ik dacht aan de kapel van het OLVG-ziekenhuis in Oost. Een nieuwgebouwde Mariakapel, in 2001. In Romaanse stijl en een wonder van rust. Zeker voor wie, zoals ik, wel eens in een ziekenhuis moet zijn.

Ja, nogmaals, een wonder van rust en sobere schoonheid. En een troostrijk contrast met de onrustige wereld van het ziekenhuis, waar je onder medisch toezicht mag worstelen met je gezondheid. In die kapel glijdt dat van je af, mag je er even klaar mee zijn.

Toen ging ik ook denken aan die andere worsteling, die van Jakob met "de Engel", bij de rivier de Yabbok. Kort voor hij zijn broer Esau zou ontmoeten, een ontmoeting waar Jakob enorm tegen op zag. Het was een worsteling die Jakob niet onberoerd liet, die hem mank maakte aan zijn heup. Maar uiteindelijk bracht het hem een

nieuwe naam en een verzoening met Esau. Maar ook met zichzelf, kun je denken. En de plek noemde hij Pniël: het gelaat van God. *Want, zei hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn leven is gered. En de zon ging over hem op, toen hij door Pniël gegaan was; hij ging echter mank aan zijn heup.* (Genesis 32:30-31)

Ja, dat worstelen met de Engel, met God, met je leven, dat kun je herkennen. Wie worstelt niet ooit zo wel eens, durf ik te zeggen. Misschien ook de nieuw gedoopte leden die we als gemeente begroetten. Of de deelnemers aan het 'In Gesprek' project, die kortgeleden

bij ons indringend aan het woord waren.* Om er uiteindelijk doorheen te komen, en de zon te zien.

Waar die vraag van de redactie je al niet toe kan brengen, al is het alleen maar deze korte reflectie, over een andere plek. Van die mooie OLVG-kapel naar het Oude Testament, en terug.

** Als je daar meer van wilt weten
www.stichtingopenmind.nl.
Met dank aan de mooie avond van
het Dopersgesprek op 17 juni jl.*

Hoe kun je de lucht bezitten zo vroeg chie Seattle van een inheemse stam zich af toen de witte man zich het land toe-eigende. Toch spreek ik van 'mijn boom'; de Spaanse Aak die voor mijn raam (drie hoog achter) staat. En dan niet omdat ik de boom bezit maar omdat ik van die boom houd.

Spaanse Aak

Door Joke van der Heide

Mijn boom zie ik zittend vanachter mijn plek aan tafel. En dat uitzicht maakt dat het mijn geliefde plek is. Ik zie de boom per maand veranderen, ik hoor hem ruisen als het waait, ik zie en hoor de vogels die hij herbergt. Ik kwam hier wonen in april en was meteen blij met de boom; dat frisse groen zo vlakbij. Toen werd het zomer en bracht een merel mij elke avond een serenade. Aan de boom zag ik de trossen zaadjes (helikoptertjes) van rozegel in lichtgroen veranderen en de bladeren donkerder worden. In de herfst werden de bladeren geel en woeien de helikoptertjes mijn kamer binnen. En dan in november ging ik de laatste bladeren tellen tot een storm ook de allerlaatste wegblies. In de winter kon ik de vogels in de boom goed zien en lokte ze met vogelvoer dat uit mijn raam hangt; veel kool- en pimpelmezen, roodborsten, een enkele

keer een verrassing zoals een vuurgoudhaantje. En dan ontstonden aan die kale takken steeds dikkere knoppen die dan, eerst heel langzaam, en na de eerste warmere dagen in de lente heel snel ontpopten in lichtgroene bladeren. Wat een feest.

In Noord-Frankrijk ligt het plaatsje Milly-la-Forêt. Het ligt bij het woud van Fontainebleau, een afwisselend, bosrijk gebied met oeroude rotsformaties. Aan de rand van het dorpje is een kapel, de Chapelle Saint-Blaise-des-Simples. Het is een kleine plek.

Milly-la-Forêt

Door Karen Lammers

Er heerst een buitengewone atmosfeer en er groeien medicinale planten. De kapel en de medicinale planten zijn dat wat is overgebleven van een lazaret uit de twaalfde eeuw, waar melaatsen hun toevlucht konden nemen en er verzorgd werden. De dichter en schrijver Jean Cocteau (1889-1963), inwoner van Milly-la-Forêt, maakte eeuwen later fresco's voor de kapel en werd er begraven.

De kracht van de plek

Door Liliane van der Steur

Een lievelingsplek, heb ik die? Als je me dit vijf jaar geleden had gevraagd, zou ik meteen 'Ja, Domburg!' hebben gezegd. Want daar is alles goed. De zilte lucht, het strand in de vroege en late uurtjes. De creativiteit stroomt volop. Een thuis is het.

Maar nu is er ook een nieuwe ontdekking. Zuid-Engeland. Ik heb er rondgebanjerd, door de natuur en naar kracht-plekken waar oude torens en kathedralen staan. Bij Belstone

ligt een heuvelgebied aan een stroom. Het is er ruig, weids en diep stil. De koekoek roept. Zittend op een steen voel ik dat een trilling aanzwelt in de ondergrond: een kudde wilde paarden galoppeert even later voorbij.

'Men gaat op reis om thuis te komen', zei Bomans. Dat is de kracht van deze plekken; je komt er thuis bij jezelf.

Mijn plekje

Door Thijs van Hoogstraten

Een plekje – dat zou voor mij dat bankje zijn op de dijk bij Kudelstaart.

Niet alleen vanwege het kalmerende uitzicht dat je daar hebt over de Westeinderplas, maar ook vanwege het verhaal dat wijlen mijn vader altijd vertelde. Dat ging over de naamgever van dat dorp, een zekere heer Kudel, volgens hem dan... en hoe er onderweg een taart van zijn fiets waaide. Het verdere waarom en hoe is te lang voor dit stukje, maar ik kom er altijd graag in winter en zomer.

De laatste jaren is mijn plekje mijn luie stoel voor de televisie. Ik heb veel van de wereld gezien, met het gezin in de auto, met de jongens op de fiets en later met groepsreizen.

Mijn plekje

Door Mieke Krebber

Nu, met de prachtige programma's op de televisie, zoals *Vroege vogels*, *Langs de Schelde*, *Rail away*, en onlangs *Asia*, heb ik ontdekt wat ik nog niet heb gezien en wat ik in het echt ook nooit meer zal zien. Afgelopen week b.v. *Asia* met de steppen van Mongolië en het prikkeldraad langs de Trans-Siberië spoorlijn om de gazellen weg te houden bij het spoor. Ik hoef dus eigenlijk nooit meer op reis.

Plekje

Door Marjan Klomp

Texel
niemand
op het
noordelijkste strand
eindeloos breed
met
vurig
rode toren

schemer
dan
plots
is het er
aan _ aan _
_ _ _ _ _

licht
sterker dan donker

tot
de zon
weer opkomt

Mijn favoriete plek

Door Wim de Vries Lentsch

Voel mij sterk verbonden met het water en wel in het bijzonder de Waddenzee met de vijf eilanden, waarvan ik Vlieland het mooiste vind.

Vlieland is een van de kleinste Waddeneilanden met een ongerepte schoonheid en rust. Het heeft brede witte stranden, bossen en maar één dorp. Als je vanuit Harlingen vaart dan zie je Vlieland al in de verte met haar imponerende mystieke silhouet.

Mijn favoriete plek is Oost-Vlieland en wel speciaal het noordelijke duin, waar je een prachtig uitzicht hebt over de Vliestroom, met aan de overkant Terschelling. Vanaf deze plek heb je een goed zicht op de vele zeiljachten die om de ondiepe Richel naar de haven moeten varen. Met veel wind en tegen stroom is dat een spannend gebeuren. Heb hier al vaak m'n reddingboot zien uitvaren om hulp te bieden.

Helaas is door het enorm toegenomen toerisme Vlieland niet meer zo aantrekkelijk als voorheen, maar mijn favoriete plek is blijvend!

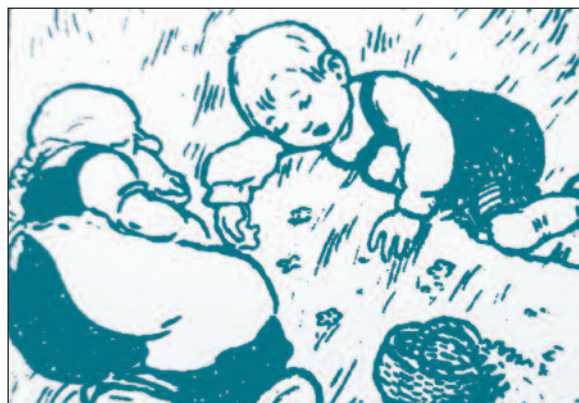
Plekje

Door Dick Klomp

Mijn favoriete plekje is een kanaal. Ik kom daar graag en ben er eigenlijk altijd te vinden. Zomer en winter. Ik vind het fijn als iemand mij daar komt opzoeken. Iedereen is er welkom, dag en nacht...!

In mijn kanaal stroomt geen water maar muziek. Dit virtuele plekje heb ik mezelf toegeëigend op het wweb en zolang de techbazen geen roet in het eten gooien blijf ik daar lekker zitten. Door mijn muzikale productie daar te stallen kan ik die met iedereen delen. Graag neem ik je mee naar twee stukken uit mijn werk: de vrolijke bruiloftsmars 'Marcia solennelle' en het aandoenlijke duet uit de opera 'Hänsel und Gretel': 'Abends will ich schlafen gehn'.

Welkom op mijn plekje!
Het adres? YouTube, en vraag naar: dick klomp

Hänsel und Gretel

*Na de dienst:
Wytske Kist,
Antoinette van den Steenhoven,
Essemie van Dunné en
Renet Korthals Altes.*

Nieuwe gemeenteleden

Op zondag 22 juni werden door Essemie gedoopt op hun belijdenis:
Renet Korthals Altes, Wytske Kist en Antoinette van den Steenhoven.

Uit de belijdenis van Antoinette van den Steenhoven:

Het voelt voor mij alsof ik in die verhalen, die al duizenden jaren over de wereld reizen en die ik gelukkig ook ben tegengekomen op mijn pad, een soort reisgids heb gevonden. Een reisgids die telkens weer stukjes levenskunde onthult, als ik me maar met die gids blijf verbinden, me daarin blijf verdiepen en daaruit blijf leren.

Die reisgids geeft z'n kennis en geheimen niet zomaar prijs. En ook niet als ik daar in mijn eentje mee aan de slag ga. Daar kan alleen met andere mensen waarmee ik samen kan lezen en luisteren en zoeken en vinden en vragen en herkennen. En dan telkens weer een glimp van dat idee vangen van wat dat nou eigenlijk is, en hoe je dat doet, mens zijn.

De eeuwige zie ik niet zozeer als iets boven mij of ons, maar veel meer als iets 'in' ons wat voelbaar wordt en zich een beetje laat zien als je daar de ruimte voor maakt. Door samen te komen en toe te geven dat je nog zoveel niet weet en dat samen probeert te ontcijferen of ontdekken.

Ik voel me niet meer gevangen en geïsoleerd en eenzaam in mijzelf, maar juist vol van rijkdom, geluk en warmte en ook van liefde als ik stukjes ineens 'ontvang' of snap in dat samenzijn met jullie, of in de kerk, of als ik naar verhalen luister die daarover gaan. Dan voel ik me verbonden met de ander, maar ook met 'het leven'. En ik voel me rijk en dankbaar als dat wat ik heb begrepen in die verhalen, door kan geven aan andere mensen. Mijn kinderen, Fedor, vrienden en ook aan alle mensen die ik tegenkom in mijn werk. Maar ook weer andersom: wat ik van hen leer door naar hun verhalen te luisteren.

Bij de geboorte zijn we al een wezen. Maar mens worden we pas met elkaar. Althans, dat geloof ik. We worden mensen door de verhalen die we elkaar vertellen, waar we naar luisteren en die ons vormen. En zo blij ben ik met Doopsgezind Amsterdam, waar steeds opnieuw met elkaar gebeurt

Ik wil me blijven verbinden en verdiepen en verhouden tot deze eeuwenoude verhalen, zodat ik kan helpen om ze levend te houden en door te geven. Zodat ik mensenwezens om mij heen, mijn zeker ook mijn eigen wezen, steeds weer opnieuw kan helpen mens te worden, mens te zijn en mens te blijven.

Lees verder op pagina 10

**Uit de belijdenis van
Renet Korthals Altes:**

Het leven raast voort. En ik hol maar wat graag door, sta nauwelijks stil.

Hier, in het Meerpadkerk, vind ik de bedding om stil te staan, uit te zoomen en in te zoomen. Als we samen een kaars aansteken, onze energie richten op het licht, op de zachte kracht.

Ik vind het fijn hier herinnerd te worden aan eeuwen-oude waarden. Hier voel ik dat we allen samen *mensen zijn*, kwetsbaar en onderweg. Samen zoeken we *vertrouwen* op, we durven samen te *hopen*, soms tegen beter weten in.

Hier sta ik open om mij te laten raken, zonder oordeel, door woorden, het zingen, de muziek, de mensen. Hier voel ik me geïnspireerd om me te blijven richten op doopsgezinde waarden zoals geweldloos zijn in woord en daad, naastenliefde boven eigenbelang, daadkracht boven woorden. Doe iets!

Vandaag wil ik jullie en mezelf graag beloven dat ik tijd en ruimte wil blijven maken om deze bedding op te blijven zoeken, om stil te staan, een kaars aan te steken, om me aan te laten raken, en me op deze waarden te blijven richten.

Om samen de zachte kracht, de adem, het vertrouwen te voelen. En dat als water door mijn aderen te laten stromen.

Het geloof is voor mij een kompas om te aarden, me te richten, ik draag het graag mee, waar ik ook ga.

**Uit de belijdenis van
Wytske Kist:**

Ik heb behoefte aan verdieping, vertrouwen en op een bepaalde manier ook wel verstillen en een soort van 'afremming' van de dagelijkse storm aan taken, verantwoordelijkheden en 'to do's'.

Het Meerpad beantwoordde aan deze behoefte, zeker op dat moment. Met kleine kinderen, wat geef je ze mee in de onderstroom, aan verhalen, waarden en kaders.

De rituelen in de kerk, van een dienst, vormen op een bepaalde manier die kaders, maar zijn tegelijkertijd zo betekenisvol. Opstaan, zitten, zingen, luisteren, overdenken, weer zingen, opstaan en weer zitten terwijl de zondagochtendzon volop door de raambogen van het kerkje straalt en de bomen ruisen. Het maakt me gelukkig en rustig. Het geeft een gevoel van vanzelfsprekende verbondenheid, van in een groep te zijn, daarin een plek te hebben, om genoeg te zijn. Na de dienst ga ik weer opgeladen naar huis en met (meer) vertrouwen de week die komen gaat tegemoet.

Nieuwe leden

Op **zondag 16 juni** hebben in de Meerpadkerk, tijdens een bijzondere kerkenraadsvergadering, Wytske Kist, Antoinette van den Steenhoven en Renet Korthals Altes, belijdenis gedaan van hun geloof.

Op **zondagmiddag 22 juni** zijn zij door Essemie van Dunné gedoopt – dan wel hebben de zegen ontvangen. We heten hen van harte welkom!

Op **donderdag 11 september** zal tijdens de kerkenraadsvergadering Milan van Boxtel belijdenis doen en op **zondag 14 september** zal hij door Henk Leegte gedoopt worden.

Uit de kerkenraad

van 12 juni 2025

Jaarlijkse Fredeshiemreis

In deze vergadering stond de jaarlijkse Fredeshiem centraal. Deze zesdaagse trip is bedoeld voor senioren uit onze gemeente en wordt al sinds jaar en dag aan het einde van de zomer gehouden op Buitengoed Fredeshiem; een Doopsgezind broederschapshuis, prachtig gelezen in de bossen even buiten Steenwijk.

Al 13 jaar is de organisatie in vertrouwde handen van Marjan en Dick Klomp, tegenwoordig bijgestaan door Dorien van Wessel en Essemie van Dunné. Zij doen het met plezier en hebben aangegeven dit graag voort te zetten.

In de rust van Fredeshiem gaan de gesprekken eens over andere zaken, waardoor contact en verbinding een nieuwe impuls krijgen. De deelnemers waarderen deze reis altijd enorm. De kerkenraad spreekt haar grote waardering uit voor de inzet van deze vier vrijwilligers.

Voor de komende reis zijn nog plekken beschikbaar, aanmelden kan dus nog. Alleen de leeftijd (60+) is een criterium. Afgesproken is dat er meer aandacht besteed zal worden aan bekendheid en werving.

Terug- en vooruitblik

Met plezier kijken we terug op de bijzondere diensten en activiteiten zoals de pinksterdienst met de duifjes die door de kinderen als heilige geest over de aanwezigen werden uitgestrooid, de reis naar Zürich en de internationale dienst. De laatste maanden hebben we opmerkelijk veel internationale, doopsgezinde gasten ontvangen. Ze kwamen vooral uit Canada en de VS, maar ook uit Indonesië, Zuid-Korea, Ethiopië en Engeland. Zeer bemoedigend. Zo werd de Second Sunday dienst van 9 juni jl. o.l.v. Nina Schreuder van 't Schip - naast de vaste deelnemers- door 50 Canadese Doopsgezinden bijgewoond.

Afscheid van Rimke van der Veer als voorzitter

Dit was na 8 jaar haar laatste kerkenraadsvergadering, waarvan 4 jaar als betrokken voorzitter. Voor haar inzet is zij hartelijk bedankt en in het zonnetje gezet. In haar afscheidsspeech stonden de woorden van de Doopsgezinde kunstenaar Jan Mankes centraal: *'Mooie dingen zijn zo eenvoudig; eenvoudig als mooie levens zijn'*.

Tijdens de ALV van 22 juni is het voorzitterschap overgedragen aan Kirsten Meijer.

Zomerzegen

Na de dienst van zondag 6 juli gaan we na de dienst naar de Lutherse kerk om daar samen met de aanwezigen van die kerk, de RK. Krijtbergkerk en de Engelse kerk de zegen te ontvangen.

Agenda zomer 2025

Rondleiding & pianorecital in de Singelkerk

dondermiddagen 10, 17, 24 en 31 juli, vanaf 12.00 uur
in de Singelkerk

Ook deze zomer bent u van harte welkom op vier donderdagen in juli voor een inspirerende middagpauze in de Singelkerk.

Het programma bestaat uit:

Een rondleiding om 12 uur door koster Bob, met bijzondere verhalen en inzichten over de kerk en haar geschiedenis; gevolgd door een pianorecital door René van Royen, van ca. 12.30 tot 13.15 uur, met een zorgvuldig samengesteld muzikaal programma. Een fijne combinatie van verdieping en muziek, midden op de dag.

Zet het in uw agenda – en neem gerust iemand mee!

10 juli – bezoek aan de Doopsgezinde Bibliotheek in Allard Pierson

Om 15.30 uur, door kerkenraadsleden en belangstellenden (aanmelden bij secretaris@doopsgezindamsterdam.nl). Verzamelen in de hal van Bijzondere Collecties van de UVA, Turfmarkt 129.

13 juli – Singelkerkconcert: Desguin Strijkkwartet

Desguin Strijkkwartet i.s.m. de Strijkkwartet Biënnale Amsterdam & MERITA

Koninklijk Conservatorium Antwerpen gevestigd als een dynamisch en veelzijdig ensemble. In 2018 werden ze uitgeroepen tot 'Artist in Residence' in Vlaanderen. Het kwartet verfijnde zijn kunst onder de begeleiding van gerenommeerde leden van de Alban Berg-, Danel-, Doric-, Ébène- en Zemlinsky-kwartetten en volgde opleidingen aan prestigieuze instellingen zoals het Orpheus Instituut en de Pro Quartet Academy.

Kaarten: [weeztix via doopsgezindamsterdam.nl](https://weeztix.via.doopsgezindamsterdam.nl)

In de zomerperiode zijn er
geen kringbijeenkomsten

De berg Kurama

Droomplek

Door Karen Lammers

De kans is klein dat ik er ooit rond zal lopen, op de berg Kurama, dichtbij Kyoto, Japan. Sommige plekken spreken zo tot de verbeelding, dat er een verlangen ontstaat er voetstappen te zetten. De berg Kurama is een gewijde plek. In de jaren twintig van de vorige eeuw, men denkt in de lente van 1922, zonderde Mikao Usui zich er een aantal weken af voor een spirituele retraite van vasten en meditatie. Hij was een ervaren beoefenaar. Volgens overlevering ervoer hij daar op die berg subtiele trillingen boven zijn hoofd en beseftte hij dat het een kracht om te helen was en dat hij ook anderen kon bekrachtigen om te helen. Hij noemde het Reiki, een samengesteld woord dat moeilijk te vertalen is maar in betekenis het best omschreven lijkt te kunnen worden door een mengeling van woorden als mysterieus, etherisch, transcendentiaal, subtiel, heilig ('rei') en levensenergie ('ki').

We hebben geen kennis uit eerste hand. Mikao Usui heeft niets aan papier toevertrouwd en was een man van weinig woorden. Wat wel naar voren komt is, dat hij vanaf dat verlichtende moment en het ontvangen van Reiki, zozeer was overtuigd van het belang ervan voor ieders welzijn, dat hij zijn kennis niet – zoals dat volgens traditie gebruik was – binnen een kleine kring van intimi heeft gehouden, maar zijn leven in dienst heeft gesteld van Reiki geven in de straten van Kyoto en het onderwijzen van studenten. Eén van zijn studenten, Chujiro Hayashi, zette een Reiki kliniek op in Tokyo en Hawayo Takata, een leerling van Hayashi, bracht Reiki naar het Westen.

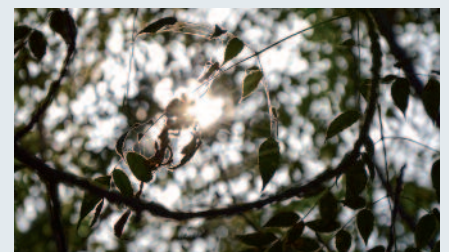
Niemand weet wat Reiki precies is en elke beschrijving is een beperking, die haar niet volledig recht doet. Klinisch-wetenschappelijke studies laten nog geen stevige uitspraken over effecten toe door afwezigheid van goede methodologie. Een patiënte verwoordde na langdurige medische behandeling op de afdeling Shock Trauma in Baltimore, waar men naast toonaangevende reguliere geneeskundige behandelingen ook complementaire behandelwijzen aanbiedt, haar

ervaring met Reiki zo, dat de reguliere geneeskunde haar lichaam had genezen, Reiki haar ziel. Iedereen die eens met Reiki in aanraking is gekomen, zal zich op zijn minst een beetje herkennen in haar verwoording van het gevoel van welzijn en van de subtiele, heilzame werking die Reiki teweeg kan brengen.

Weliswaar op andere wijze dan Reiki vermag, ervoer ik een vergelijkbare aandacht voor het subtiele en spirituele in de film 'Perfect Days', van Wim Wenders. De film speelt zich af in Japan, in Tokyo, waar het drukke, hypermoderne, seculiere stadsleven naast de gewijde, oude wijsheid van het spirituele, van tempels en natuur, bestaat.

De film is een soort onderdompeling in de kwaliteiten van eenvoud, van aandacht voor de subtiele kant van het leven, van aandacht voor dingen die we achteloos aan ons voorbij laten gaan en doet die kwaliteiten op verstilde, doch indringende wijze over ons uitstromen. Het toont de kracht van dit zachte bewegen tussen de betonnen constructies van het stedelijke. De film volgt een man, die het spirituele leeft. Zijn leven is eenvoudig en tegelijk zo rijk van geest en vol van schoonheid. Hij maakt openbare toiletten schoon en doet dat met volledige toewijding. Hij staat in rustige

verbinding met de mensen om hem heen en heeft vrede in zichzelf gevonden. Ondertussen passeren prachtige ontwerpen van openbare toiletten de revue en daar kunnen wij als samenleving een voorbeeld aan nemen. Hij ontfermt zich over jonge scheuten, die aan de wortels van bomen bij een tempelcomplex ontspruiten en nieuw leven inluiden. Hij graaft ze uit en neemt ze met een beetje aarde mee om er thuis zorg voor te dragen. Hij luncht tussen de bomen, geniet van 'komorebi', dat is het licht dat door de bladeren heen schittert en probeert die vluchtige momenten van geluk vast te leggen met zijn fototoestel.

komorebi

Misschien geraak ik nog eens op berg Kurama. Het maakt niet uit. Uiteindelijk is het zaak om op de plek waar je in dit leven wordt geplaatst, je gaven te delen en je paleis van innerlijke vrede te bouwen.

Collectebestemmingen juli augustus

Het team

Essemie van Dunné
voorganger, jongeren-
en opbouwwerker
in Noord
t 06 48 35 07 25
e.vandunne@
doopsgezindamsterdam.nl

Joke van der Heide
jongerenwerk
t 06 17 96 43 71
j.vanderheide@
doopsgezindamsterdam.nl

Henk Leegte
predikant
t 06 45 62 62 70
h.leegte@
doopsgezindamsterdam.nl

Ewoud Roos
predikant
t 06 34 11 50 00
e.roos@
doopsgezindamsterdam.nl

Liliane van der Steur
jeugdwerker
t 06 21 39 75 44
l.vandersteur@
doopsgezindamsterdam.nl

juli

6 juli – Inloophuis De Ruimte in Almere

U kunt zomaar binnenlopen voor een kopje koffie of thee, een krant, boek of een tijdschrift te lezen, eens rustig met iemand te praten, samen met anderen te koken en te eten, een luisterend oor te vinden, nieuwe contacten (in de buurt) te leggen en/of even tot rust te komen in ons stiltecentrum.

Rekeningnummer: NL19 ABNA 0243 4938 86
t.n.v. Alg. Doopsgez. Sociëteit te Amsterdam o.v.v. Inloophuis

13 juli – Kruispost

De stichting Kruispost geeft primaire medische hulp aan onverzekerden die tussen wal en schip vallen en mensen in geestelijke nood d.m.v. de exploitatie van een medisch centrum in de binnenstad waar gratis medische en psychosociale hulp wordt gegeven. De aard van de hulpverlening is vergelijkbaar met die van een huisartsenpraktijk.

Rekeningnummer: NL22 ABNA 0437 2953 70
t.n.v. St. Vrienden Kruispost

20 juli – Stay tuned

Deze Stichting onderschrijft het volgende:

Wij streven naar een orgelcultuur met een gezonde toekomst die wordt geschaagd door de aanwas van jonge enthousiaste organisten.

- Wij willen kostbaar monumentaal erfgoed in stand én in gebruik houden: orgels moeten ook op de middellange tot lange termijn goed bespeeld blijven worden door professionals en goede amateurs.
- Wij willen het proces van vergrijzing van het orgelconcertpubliek een wending geven door jong publiek te inspireren.
- Wij streven naar talentontwikkeling van orgelspelende jongeren/tieners.

Rekeningnummer: NL57 TRIO 0320 2048 39
t.n.v. Arjan Schippers

27 juli – PWA Manege Vereniging Paardrijden Gehandicapten

PWA (Prins Willem-Alexander) Manege is de plek waar de Vereniging Paardrijden Gehandicapten haar activiteiten organiseert. De manege is gevestigd aan de Loosdrechtdreef 9, 1108 AZ Amsterdam Zuid Oost

Rekeningnummer: NL88 INGB 0005 0720 21
t.n.v. Prins Willem Alexander Manege

augustus

3 augustus – 'Uit het Krijt'

Met het project 'Uit het Krijt' worden kwetsbare mensen met beperkte schulden (maximaal € 5.000) geholpen bij het simpel en snel aflossen van schulden. In de meeste gevallen komt deze groep met beperkte schulden niet in aanmerking voor een schuldhelpverleningstraject, dat overigens drie jaar duurt. Maar omdat er niet afgelost of betaald kan worden lopen de schulden snel enorm op vanwege opgelegde boetes en opgelegde kosten voor deurwaarders. Nadat er aan een aantal criteria is voldaan, worden de schulden binnen vier weken door het project 'Uit het Krijt' afgelost, waarbij vervolgens altijd afspraken gemaakt worden en begeleiding wordt gegeven om niet opnieuw schulden te krijgen. Op deze manier kunnen mensen hun leven weer snel op orde krijgen.
Rekeningnummer: NL79 TRIO 0379 3155 64
t.n.v. Regenbooggroep t.b.v. 'Uit het Krijt'

10 augustus – Harriet Tubmanhuis

tijdelijk onderdak en begeleiding biedt aan ongedocumenteerde vrouwen en hun kinderen in Amsterdam Zuid-Oost. De bewoonsters verblijven bij het HTH in hun afwachting op een verblijfsvergunning, omdat ze vanwege ons inziens beter niet in een AZC kunnen blijven of daar geen recht op hebben in verband met het afwachten van een beroep. Wij geloven in het stimuleren van de **zelfredzaamheid** van de vrouwen en focussen op onderling **empowerment**. Onze stichting is volledig afhankelijk van giften en donaties. De basiskosten van het huis worden door fondsen en particulieren donateurs vergoed. Hiervoor zijn wij hen heel erg dankbaar.
Rekeningnummer: NL10 INGB 0008 3306 85
t.n.v. Harriet Tubman Huis, A'dam

17 augustus – Stoelenproject

Het Stoelenproject is de meest laagdrempelige avond- en nachtopvang van Amsterdam. De opvang is sober, maar veilig, warm en gratis. Elke avond en nacht verblijven er 45 daklozen in de opvang aan de Marnixstraat. Van 15 september tot en met 30 april realiseren ze sinds 1989 ieder seizoen weer 10.000 overnachtingen met 75 vrijwilligers.
Rekeningnummer: NL42 INGB0001320598
t.n.v. Stoelenproject, Amsterdam

24 augustus – Kruispost – zie 13 juli

31 augustus – Stay tuned – zie 20 juli

7 september – Doopsgezind Amsterdam

Als u niet in de dienst aanwezig kon zijn en toch iets wilt bijdragen aan het project kunt u dat via het aangegeven bankrekeningnummer doen of via de Givt-app.

Kopij voor het volgende nummer vóór **11 augustus 2025** sturen aan Mieke Krebber
Mail: m.krebber@chello.nl
Adres: Dulcie Septemberpad 73, 1093 NK Amsterdam
(telefoon 020-6731926).

De redactie behoudt zich het recht voor artikelen in te korten of niet op te nemen.

Secretariaat en administratie

Singel 452
1017 AW Amsterdam
kerk (020) 623 45 88
kosterij@doopsgezindamsterdam.nl
secretariaat (020) 624 65 73
secretaris@doopsgezindamsterdam.nl
boekhouding (020) 627 70 72
gironummer
NL11INGB0000141442 (VDGA)
website:
www.doopsgezindamsterdam.nl
website van de ADS: www.ads.nl

COLOFON

idA, in dit Amsterdam
Maandblad voor geloof en gemeentelven van Doopsgezind Amsterdam.

Redactie

Joke van der Heide
Thijs van Hoogstraten
Karen Lammers
Liliane van der Steur
Wim de Vries Lentsch
Mieke Krebber (eindredacteur)

Ontwerp en realisatie

Ontwerpgroep Lâle, www.lale.nl
(033) 462 46 93

Verzending idA via het secretariaat:
e-mail: secretaris@doopsgezindamsterdam.nl

KERKDIENSTEN JULI EN AUGUSTUS 2025

	Singelkerk Centrum 10.30 uur	Meerpada Noord 10.15 uur	Collectebestemming
6 juli	ds G.A. Reinhold-Scheuermann	E.M.L. van Dunné	Inloophuis De Ruimte in Almere NL19 ABNA 0243 4938 86 t.n.v. Alg. Doopsgez. Sociëteit te A'dam o.v.v. Inloophuis
13 juli	ds E.C. Roos		Stichting Kruispost NL22 ABNA 0437 2953 70 t.n.v. St. Vrienden Kruispost
	12.15 uur Meertalige viering		
20 juli	M.J. Klomp-Gerringa	In de zomermaanden geen dienst	Stay Tuned NL57 TRIO 0320 2048 39 t.n.v. Arjan Schippers
27 juli	ds P.F. Thimm		PWA-Manege Amsterdam NL88 INGB 0005 0720 21 t.n.v. Prins Willem Alexander Manege
3 augustus	ds J. Nijwenning		'Uit het krijt' NL79 TRIO 0379 3155 64 t.n.v. Regenbooggroep t.b.v. "Uit het Krijt"
10 augustus	ds H.V.A. van Dunné-		Harriet Tubmanhuis NL10 INGB 0008 3306 85 t.n.v. Harriet Tubman Huis, A'dam
17 augustus	ds E.C. Roos		Stoelenproject NL42 INGB 0001 3205 98 t.n.v. St. Vrienden Kruispost
24 augustus	ds J. van Aller		Stichting Kruispost NL22 ABNA 0437 2953 70 t.n.v. St. Vrienden Kruispost
31 augustus	ds J.W. Stenvers		Stay Tuned NL22 ABNA 0437 2953 70 t.n.v. St. Vrienden Kruispost
7 september	ds H. Leegte	E.M.L. van Dunné	Doopsgezind Amsterdam NL16 INGB 0000 7800 00 t.n.v. Verenigde Doopsgezinde gemeente Amsterdam

Paul Thimm, predikant in Aalsmeer
 Jannie Nijwenning, predikante in Den IJp/Landsmeer
 Henriëtte van Dunné, predikante bij de NPB in Wassenaar
 Jan Willem Stenvers, predikant in Utrecht

Op 28 september: Mondig op zondag op Mennorode.
 Thema: Voeten in de aarde.